Пам'ятаймо про Україну!

SVOBODA СВОБОДА

UKRAINIAN DAILY УКРАЇНСЬКИЙ ЩОДЕННИК

VOL. CIV. № 141 JERSEY CITY and NEW YORK, FRIDAY, JULY 25 1997 CENTS 75 ЦЕНТІВ ДЖЕРЗІ СИТІ і НЮ ЙОРК П'ЯТНИЦЯ, 25-го ЛИПНЯ 1997 р. Ч. 141 РІК CIV.

УКРАЇНСЬКІЙ МОВІ ХОЧУТЬ НАДАТИ СТАТУСУ ЄДИНОЇ ОФІЦІЙНОЇ

Симферопіль. — 22-го липня депутат Володимир Алєксєєв сказав на пресконференції, що український Уряд і Адміністрація Президента скерували до парламенту законопроєкт, згідно з яким українська мова стане єдиною офіційною мовою в Україні, повідомив „ОМРІ Дейлі Дайджест".

Законопроєкт проголошує українську мову єдиною офіційною в усіх громадських сферах країни, включно з Автономною Республікою Крим. На тих урядовців і осіб, які говоритимуть в державних установах не українською мовою, накладатимуть грошові кари.

В. Алєксєєв заявив, що „ця примусова українізація є рівнозначною дискримінації проти багатьох національностей" в Україні. Опозиційні парламентарні групи підготували альтернативний законопроєкт, однак, зазначив депутат, урядовий проєкт має більше шансів на прийняття.

Конституція України проголошує українську мову державною, але разом з тим гарантує „вільний розвиток, використання і захист російської, інших мов національних меншин України". Не зважаючи на шість років незалежности, в містах, особливо на сході, переважає російська мова. Цією мовою також друкується сумарна більшість газет, журналів і книжок України. Останнім часом в таких областях, як в Харківській і Донецькій, місцеві органи влади активізували зусилля щодо надання російській мові статусу офіційної.

Національ-демократи і культурні товариства постійно закидають Урядові в тому, що він нехтує мовним питанням, і закликають його вжити заходів для захисту української мови.

Українізація на державному рівні вже проводилася в 20-их роках. За короткий час сталися значні зрушення в національному складі населення, відчутно збільшився відсоток україномовних людей, особливо у таких великих промислових містах, як Харкові, Києві, Дніпропетровському, Одесі і Луганському. Українізацію остаточно припинено в 1933 році, бо Москва боялася зміцнення самостійницьких тенденцій.

Виступають проти продовження уповноважень парламенту

Київ. — 22-го липня ряд політичних партій заявили, що вони є проти продовження терміну Верховної Ради на один рік, запропонованого минулого місяця Президентом, повідомила УНІАР. На їхню думку, цей крок не спасе парламент від наплииву лівих і викличе у народу неповагу до Конституції.

„Сьогоднішній український парламент — гірший за попередній, але наступний буде ще гірший", — сказав голова Демократичної Партії України Володимир Яворівський, виступаючи на 'круглому столі' під назвою „Куди прямує український парламентаризм?". Пізніше він додав: „Нам неможливо допустити 'витирати ноги' об Конституцію".

Як відомо, Президент Леонід Кучма, незадоволений прийняттям бюджету із запізненням на півроку, запропонував у червні продовжити уповноваження Верховної Ради на один рік, щоб дати можливість депутатам втілити економічні реформи. Пропозицію цю засудив ряд політичних і громадських діячів. Парламент, який не проявив себе впродовж трьох років, навряд чи зробить це за ще один рік. Крім того, на думку спостерігачів, недотримання Конституції — основного закону України — ще більше розіб'є довір'я громадян до законності в Україні.

На 'круглому столі' виступив також представник пропрезидентської Народно-Демократичної Партії Юрій Сахно, який назвав основною проблемою парламенту велику заполітизованість і брак відповідальности політичних партій.

Анатолій Шибіко, заступник голови Української Республіканської Партії, назвав „кращим варіянтом" ухвалення закону про вибори на змішаній основі. „Це буде ще один крок до демократичного розвитку українського парламентаризму", — сказав він. Цей законопроєкт передбачає, що депутати обиратимуться до Верховної Ради наполовину за партійними списками.

Тренер втікає від міліції

Донецьке. — Міліція розшукує тренера футбольної дружини з Маріюполя „Металург", якого назавжди позбавлено тренерських прав за нібито побиття на минулому тижні суддів, повідомило 22-го липня агентство Ройтерс.

Представник маріюпільської міліції Олександер Ткаченко сказав, що після повідомлення про появу Юрія Погребняка в Луганському спеціальні підрозділи почали його там шукати, однак безуспішно.

Ю. Погребняка позбавлено тренерських прав після того, як він начебто привів розлютовану юрбу вболівальників до готелю, де мешкали два судді. Юрба побила їх у власній кімнаті, зігнавши свою злість за те, що 13-го липня „Металург" програв полтавській „Ворсклі" з вислідом 5:2.

Представник футбольного керівництва Донеччини Іван Гайворонський сказав, що від того часу Ю. Погребняка ніхто не бачив, „він просто зник". Футбольний клуб розшукує його у зв'язку з порушенням в міліції справою.

Після зникнення тренера справи „Металурга" не покращали. Він програв з вислідом 5:0 тернопільській „Ниві", не набравши в новому сезоні жодної точки. Однак за три матчі встиг нахапати 15 голів.

Колишнього міністра А. Хорішка врятовано

Київ (Р. Р.). — Тут 18-го липня Українські телевізійні новини повідомили про поранення у Дніпропетровському 43-річного Анатолія Хорішка, який з вересня 1996 року до січня 1997 року очолював Міністерство Сільського Господарства України. Наступного дня газети повідомили, що А. Хорішко намагався покінчити самогубством мало не в присутності дружини та інших членів родини, вийшовши на балькон і стрельнувши собі в груди з мисливської рушниці 12-го калібру. Куля пройшла наскрізь, але в лікарні йому зробили дві операції й він уже притомний, але лікар вважає, що допитувати його ще рано.

У вівторок, 22-го липня, газета „День" надрукувала детальнішу інформацію про цей трагічний випадок. Журналіст Вадим Рижков інформує, що А. Хорішко начебто є одним із найближчого оточення недавнього прем'єр-міністра Павла Лазаренка і останні кілька місяців працював у Дніпропетровському районному голови обласної державної адміністрації з питань агро-промислового комплексу.

Можливо через повідомлення про дві операції, а може з іншої причини, була чутка про наявність також і „ножового поранення", однак, підтвердження цього не було. Натомість стало відомо, що в той нещасливий день, тобто у п'ятницю, 18-го липня, близько першої години дня А. Хорішка провідали голова державної адміністрації Синельниківського району Олександер Шевченко і начальник Управління сільського господарства того ж району Віктор Горбик. Каву їм подавала 18-річна донька Хорішка Інна. За столом гості з господарем розмовляли близько 30 хвилин, переважно про види на врожай та про платежі за кредити. Тоді Хорішко вийшов на балькон і вистрелив собі в груди. Куля пройшла один сантиметр від серця і вийшла зі спини, вибивши шибку в дверях балькону. На звук битого скла вибігла донька і гості. Хорішка поклали на ліжко і викликали наглу допомогу.

Коли прибула міліція, то рушницю виявила не на бальконі, а на кухні. Там же були всі горнятка, з яких пили каву, а під столом виявлено пляшку від коньяку, хоча всі запевняють, що алкоголю не пили.

На кілька днів раніше лихо спіткало ще одного сподвижника Л. Лазаренка, 46-річного Михайла Голишева, який був керівником пресової служби прем'єр-міністра. Його авто потрапило в катастрофу на шляху від Дніпропетровського до Києва. Свідків катастрофи не було. Голишев також залишився живий і лежить у тій же лікарні.

У Києві 15-го липня знайдено мертвим у власному помешканні першого заступника міністра фінансів України Михайла Гончарука. Слідів насильства не виявлено. Згідно з офіційним повідомленням, смерть настала внаслідок хвороби серця. А щодо випадків з А. Хорішком і М. Голишевим розпочато слідство.

Постанову Верховної Ради України визнано неконституційною

Київ (Р. Р.). — Конституційний суд України минулого тижня оприлюднив рішення, яким визнав неконституційною постанову українського парламенту про пояснення 98 статті Конституції, ухвалену 1-го жовтня 1996 року. Цією постановою Верховна Рада рішила, що контролю над використанням бюджетних фондів від імени Верховної Ради здійснює Рахункова палата, яка є вищим органом фінансової контролі.

Це питання у червні вніс на розгляд Конституційного суду Президент України Леонід Кучма, який просив визначити, чи відповідає згадана постанова Конституції України.

Конституційний суд вивчав необхідні документи від 24-го червня до 11-го липня, й постановив, що Верховна Рада перевищила свої уповноваження. Рішення Конституційного суду опубліковано 14-го липня. За визнання парламентської постанови неконституційною проголосувало 14 членів Конституційного суду, проти проголосував лише один член суду.

На пресовій конференції 14-го липня суддя Петро Мартиненко пояснив, що до створення Конституційного суду тимчасово допускалося трактування Верховною Радою законів, але не Конституції. Сьогодні ж, коли вже є Конституційний суд, парламент дозволив собі коментувати навіть не окремий закон, а Конституцію; а закон і Конституція — це не те ж саме. Тому для рішення суддів це мало вирішальне значення. Згідно з висновком конституційного суду, постанова Верховної Ради з 1-го жовтня 1996 року про пояснення статті 98 Конституції України втратила чинність з дня прийняття рішення Конституційним судом.

Конституційний суд продовжує працю над представленням щодо Рахункової палати. Вивчається документи щодо цього органу. Йдеться не про ліквідацію Рахункової палати, а про визначення її уповноважень.

Церковні лідери уклали „перемир'я"

Київ (УНІАР). — 15 християнських конфесій України, які представляють біля 70 відс. населення проголосили намір не допускати силових дій у вирішенні та врегулюванні міжконфесійних проблем, особливо тих, що стосуються церковного майна. Підписаний у присутності Президента Леоніда Кучми меморандум лідери конфесій назвали запорукою мирного співіснування.

Ніхто з учасників не заперечував, що документ спрямований більшою мірою на широку громад-

(Закінчення на стор. 4)

Економіка ЗСА стоїть дуже добре

Вашінгтон. — Подаючи до Конгресу піврічний звіт про стан американської економіки, керівник Ради федеральних валютних резерв Ален Грінспен сказав: „Теперішній розвиток економіки характеризується постійним зростанням та низькою інфляцією і є винятковим, набагато кращим, ніж передбачалося".

А. Грінспен підкреслив, що він цілком упевнений у збереженні низького рівня інфляції. Несподівано бурхливо діюча економіка змусила федеральну резерву дещо підвищити свою попередню прогнозу економічного розвитку — до 3.25 відсотка. В той самий час Рада знизила передбачений рівень споживацької інфляції до 2.5 відсотка — нижче, ніж у минулому році.

А. Грінспен остеріг, що добрі вістки щодо інфляції не варто вважати вічними. Він ствердив, що безробіття впало до найнижчого рівня за останні 25 років, а зростання економіки триває так довго третій раз за всю історію країни.

А. Грінспен також відверто сказав, що коли економіка буде „перегріватися", то Рада змушена буде відповідними засобами охолодити її.

Звіт А. Грінспена великою мірою пожвавив торгівлю акціями і спричинив значне підняття індексу Дов-Джовнса: тільки за один день після виступу провідного фінансиста країни цей індекс піднявся на 154 пункти і досяг рекордового рівня — 8.061 пункт.

Адміністрація дбає про здоров'я дітей

Вашінгтон. — В середу, 23-го липня, на прийнятті в Білому Домі Президент Билл Клінтон високо оцінив зусилля діячів охорони здоров'я, зокрема педіятрів, а також губернаторів та законодавців, які сприяли інтенсивному щепленню дітей дворічного віку.

Особливо відзначив Б. Клінтон заслуги сенатора Дейла Бамперса, демократа з Аркенсо, та його дружини Бетті. Це вони домоглися включення питання щеплення дітей у програму президента Джиммі Картера у 70-их роках, а також наполягли, щоб і Б. Клінтон в 1993 році звернув на це пильнішу увагу. Саме тоді президент визначив ціль — в обов'язковому порядку здійснити щеплення щонайменше 90 відсотків дітей для створення імунітету до дифтерії, поліомієліту, кіру та декількох інших небезпечних дитячих хворіб.

Центри боротьби з названими ззахворюваннями повідомили у своїх звітах, що президентську програму повною мірою виконано: частинне щеплення перейшли понад 90 відсотків дітей.

Разом з тим Президент Б. Клінтон признав, що вжиті заходи все ж не унеможливили нещасливих випадків: за ці роки зареєстровано чотири захворювання дефтеритом, 443 — кіром, 165 — тяжкою формою ґрипи.

На думку Президента Б. Клінтона, до 2000 року

(Закінчення на стор. 4)

В Україні
(З інформацій УНІАР)

ЗАТВЕРДЖЕНО ПОРЯДОК ПРИВАТИЗАЦІЇ

КИЇВ. — Фонд Державного майна України (ФДМУ) затвердив порядок приватизації державних підприємств згідно з державною програмою приватизації на 1997 рік. Підприємства групи „Б" підлягають 100-відсотковому пільговому продажу їхнім працівникам за сертифікати і гроші, в тому числі додатковий продаж керівництву підприємств за гроші п'ять відсотків акцій та за компенсаційні сертифікати п'ять відсотків акцій. На підприємствах групи „Б" пільговий продаж має становити не менше, як 70 відсотків акцій, за гроші — 30 відсотків акцій. Роздержавлення підприємств групи „Г", тобто великих державних підприємств, передбачає продаж контрольного пакету акцій не менше, ніж 51 відсоток на некомерційному конкурсі. Мінімальний пакет на некомерційному конкурсі має становити 26 відсотків, на пільговий продаж і на сертифікатні авкціони має піти не менше, ніж 25 відсотків акцій підприємств. Частину акцій буде продано через фондову біржу і позабіржову торгову мережу.

МІСЬКИЙ АКТИВ ПІДТРИМУЄ ПРЕЗИДЕНТА

СЕВАСТОПІЛЬ. — Тут відбулися збори міського активу, присвячені виступові Президента України Леоніда Кучми на врочистостях з нагоди першої річниці Конституції. Учасники зібрання підтримали заклик Л. Кучми щодо консолідації народу задля успішного здійснення реформ. Збори прийняли постанову, у якій констатовано „надмірну політизацію" Верховної Ради України, а також намагання „перебрати на себе невластиві їй функції", що приведе до істотного послаблення правного забезпечення реформ та до політичної дестабілізації в державі. Актив міста порекомендував місцевим органам влади, керівникам підприємств і організацій посилити працю з парламентаристами від Севастополя, орієнтуючи їх на „конструктивнішу законотворчу діяльність в парляменті".

ПІДРАХУВАЛИ ВІК СЛОВ'ЯН

РІВНЕ. — Заступник директора інституту Археології НАН України, доктор історичних наук Денис Козак, який очолює нову археологічну експедицію з дослідження берегів Хрінницького водоймища у Радивилівському районі на Рівненщині, дійшов до висновку, що слов'янський етнос зформувався приблизно 2000 років тому. Д. Козак повідомив, що за останні п'ять років археологи розкопали предмети військових поховань, житла, господарських будівель, прикраси, зброю, які свідчать, що „як етнос слов'яни зформувалися приблизно на 500 років раніше, ніж вважалося досі". Крім того, сказав науковець, на річці Стир виявлено найдавніші поселення землеробів, які з'явилися ще в 6–7 тисячоліттях до нової ери.

ВИНУВАТЦІВ ВИЗНАЧИТЬ СУД

МИКОЛАЇВ. — На Миколаївському кораблебудівному заводі ім. 61-го комунара виявлено втрат на суму майже 16.5 млн. дол. Шкоди нанесено за основними контрактами на будівництво холодильників для грецької фірми „Лоскарідіс шиппінг компані". Фінансово-господарську діяльність підприємства перевірила комісія, до складу якої увійшли представники Служби Безпеки України, Міністерства Внутрішніх Справ, Державної податкової агенції України і Карного розшуку України. На думку начальника Управління СБУ Миколаївської области Ігоря Митрошкіна, економічний занепад підприємства чималою мірою спровокувала грецька компанія, котра фактично залишається єдиним замовником заводу. Тепер працівники кораблебудівного заводу хочуть приватизувати підприємство, але за борги їм доведеться віддати грекам частину свого майна. За словами І. Митрошкіна, представники фірми „Лоскарідіс шиппінг компані" зібрали солідний компромітуючий матеріял на керівників підприємства. Результати перевірки діяльности заводу передано до обласної прокуратури. Водночас на заводі зберігається передстрайковий стан через невиплату зарплатні.

ЗЛОЧИНЦІ РОЗКОШУЮТЬ НА КУРОРТАХ

СИМФЕРОПІЛЬ.— Згідно з повідомленням Українського Незалежного інформаційного Агенства Новин (УНІАР), на засіданні Координаційного комітету боротьби з корупцією і організованою злочинністю при Раді Міністрів Автономної Республіки Крим повідомлено, що на сьогодні в Криму діють 15 організованих злочинних формувань, до яких входять 62 злочинні групи і 47 бриґад, які нараховують 1,800 осіб. Серед них і „фінансові спонзори" та адвокати. При чому від січня до травня число зареєстрованих у Криму злочинів зменшилося на 9.5 відсотка, в тому числі число важких злочинів зменшилося на 16.7 відсотка. Більш, ніж на третину зменшилося вбивств. Однак з відкриттям курортного сезону може активізуватися і злочинність. Тому на засіданні комітету йшлося про необхідність посилення боротьби з різного роду злочинами, в тому числі й з корупцією та організованою злочинністю. Учасники Координаційного комітету боротьби зі злочинністю звернули особливу увагу на факти намагання приватизувати різні об'єкти власности кримінальними групами, а ялтинську санаторію „Київ" фактично уже приватизували тіньовики. Подібні факти виявлено і при перевірці приватизації ресторану „Гірський струмок" в Ялті та готелю „Кавказ" в Евпаторії. Керівникам силових структур рекомендовано розглянути питання щодо доцільности перебування на своїх постах осіб, які порушили закон про боротьбу з корупцією.

У СВІТІ

ГОЛОВА РОСІЙСЬКОГО Центробанку Сергій Дубінін повідомив московську міліцію, що його помешкання було обстріляно. Як встановили експерти Управління внутрішніх справ Москви, на бронькованому віконному склі виявлено тріщину, а в рамі вікна застрягла куля. Калібр і тип зброї, з якої стріляли, встановлюються. На прохання кореспондента ІТАР–ТАСС прокоментувати можливі причини нападу Дубінін відповів відмовою. "Всі припущення на цей рахунок, я впевнений, ви прочитаєте вже в завтрішніх газетах", — відповів він.Міліція опитала сусідів, але багато з них, як і Дубініни, були того вікенду за містом і тому наразі нема інформацій, котрого дня стався напад. 19-го березня минулого року по вікнах помешкання Дубініних також стріляли, але зловмисників не було знайдено.

РУХ "ТАЛІБАН" готовий силою встановити контролю над усім Афганістаном, заявив у інтерв'ю японській газеті "Йомімурі" міністер охорони здоров'я в уряді талібів Мохаммад Аббас Акгуд, що прибув з візитою до Японії.

В АМЕРИЦІ

З'ЄДНАНІ СТЕЙТИ Америки будуть взаємодіяти з Шинн фейн, політичним крилом Ірляндської республіканської армії, як і з іншими політичними партіями, якщо угоду про припинення вогню у Північній Ірляндії буде безумовно дотримано,— заявив Президент Билл Клінтон. Він висловив надію, що переговори, які відновляться у вересні, базуватимуться на бажанні сторін домогтися практичних позитивних змін у Північній Ірляндії, а також на зобов'язанні поважати остаточний варіянт врегулювання, навіть якщо в ньому не буде враховано усіх побажань одного з партнерів.

НЕВДОВЗІ після того, як Сенат затвердив Джорджа Тенета на посаді директора Сі-Ай-Ей, у розмові з журналістами він висловився щодо майбутнього цієї установи. „Я чітко уявляю собі нашу місію,— сказав Дж. Тенет.— Ми повинні цілити у точки, які загрожують американським інтересам у всьому світі". До пріоритетних завдань, крім боротьби з міжнародною торгівлею наркотиками і зброєю, керівник розвідувального центру включив широкомаштабну атаку на тероризм.

СВОБОДА SVOBODA
УКРАЇНСЬКИЙ ЩОДЕННИК UKRAINIAN DAILY

FOUNDED 1893

Svoboda (ISSN 0274-6964) is published daily except Sundays, Mondays and holidays by the Ukrainian National Association, Inc. at 30 Montgomery Street, Jersey City, NJ 07302.

Svoboda: (201) 434-0237; Fax: (201) 451-5486.
UNA: (201) 451-2200

Soyuzivka UNA Estate: 216 Foordmore Rd., Kerhonkson, NY 12446
(914) 626-5641, Fax (914) 626-4638, e-mail: fqsst@aol.com

Передплата на рік $100.00, на півроку-$60.00. Для членів УНСоюзу $75.00 річно, на півроку-$40. За кожну зміну адреси-$1.00.
Чеки і "money orders" виставляти на "Svoboda".

Статті і дописи підписані авторами, не мусять відповідати поглядам Редакції. Редакція застерігає собі право в потребі виправляти і скорочувати надіслані матеріали.

Головний редактор: Зенон Снилик

Second Class Postage paid at Jersey City, NJ

Скарби при дорозі

Понад пів сторіччя минуло від Другої світової війни, а її наслідки все ще переслідують людство та поодинокі державні правління. Все ще викривають нові воєнні злочини та їх спричинників, а дещо залишиться далі поширеним, але нерозв'язаним, як ось, наприклад, деякі злочини у відношенні до українського народу, про які світова опінія досі завзято мовчить.

Але сьогодні ми хочемо торкнутися не політичних нерозв'язаних проблем, а культурних.

Для нікого не є таємицею, що мистецькі скарби із найкращих музеїв та збірок країн, які у воєнні часи переходили з рук до рук, були цінним здобутком окупантів, які або мали наказ їх нищити з уваги на політичне переслідування їхніх авторів, або їх вивозили на територію окупанта, або ще краще — вони просто „зникали" у хитрих руках торгівців мистецькими скарбами, яких у світі сила-силенна.

Тепер, після п'ятдесятьох чи більше років, все ще давні власники шукають по світі за своїми скарбами, які звичайно належали до державних скарбниць. І все ще ідуть переговори, а то й процеси, хто кому і що має віддати із тих скарбів, а деякі із них знаходяться припадково, просто немов при дорозі.

Тут найбільша торгівля іде поміж сьогоднішньою Росією і Німеччиною, на тему, хто кому має віддати мистецькі скарби, загарбані в часі війни.

У травні президент Боріс Єльцин поставив „вето" на рішення нового російського закону, яким дозволяється залишити в країні „мистецькі здобутки", загарблені в нацистській Німеччині. В червні російська Державна дума відкинула „вето" президента, але Б. Єльцин заповідає дальшу боротьбу. Тут ідеться в першу чергу про безцінні скарби, які німці забрали із давнього царського

У травні президент Боріс Єльцин поставив „вето" на рішення нового російського закону, яким дозволяється залишити в країні „мистецькі здобутки", загарблені в нацистській Німеччині. В червні російська Державна дума відкинула „вето" президента, але Б. Єльцин заповідає дальшу боротьбу. Тут ідеться в першу чергу про безцінні скарби, які німці забрали із давнього царського

палацу, з т. зв. Янтарної (тобто бурштинової) кімнати із XVIII сторіччя, і про які досі невідомо, де вони знаходяться. Дивним збігом обставин саме тепер два малі „скарби" із цієї кімнати недавно знайшлися у приватних осіб і саме цей факт доказує, якими шляхами ходять величезні мистецькі скарби світу.

Але нам найближча проблема скарбів України, які „пропали" безслідно або залишилися „привлащені" окупантами. Ось саме недавно на сторінках нашого щоденника появилася стаття директора Національної Бібліотеки ім. В. Стефаника у Львові, проф. Лариси Крушельницької п. з. „Збірки Оссолінеуму реституції не підлягають", де вона точно описує долю скарбів із Бібліотеки ім. Стефаника, що колись належали до бібліотеки Оссолінеуму, як також про архіви із НТШ у Львові. Усі ці безцінні культурні надбання вивезено зі Львова і досі їх не повернули.

Ще гірша доля зустріла скарби з картинної ґалерії, про що читаємо у брошурі під назвою „Документи, факти, коментарі". Там у дослівному передруку знаходиться під числом 14 „Спісок виделєнних із фондов Гос. Музєя Украінского іскусства во Львовє для пєрєдачі у спецфонд Філіала АН УССР г. Львова", які у 1952 році були передані у спецфонд бібліотеки для знищення „антирадянських націоналістичних експонатів". Список нараховує 589 позицій і в ньому мистецькі твори наших найкращих майстрів, які частинно спалено, скульптуру побито, а частину розкрадено та їхня доля досі невідома. Просто жах читати цей список, що „пропало без вістей" із нашої культурної скарбниці. Може, ще десь тут чи там знайдуться цінні картини у приватних осіб, але ледве чи так станеться. Та ж маємо і далі докази, як зникають безслідно мистецькі скарби з музеїв України, хоча тепер це радше скарби світового значення, певне тому, що за них можна дістати більшу ціну у передпродажі. Останньо преса України повідомила про дві нові крадежі картин світової вартости. В Полтаві викрали злочинці дві цінні картини — Клари Петерс та Ежена Делякруа вартости приблизно 500,000 долярів, а в Чернігові з музею винесли вночі 12 цінних картин. У нашій пам'яті ще незатерта сумна подія з-перед трьох років, коли злодії при крадежі картин із львівської ґалерії вбили двох співробітників. Все це пояснюють недостатньою опікою музеїв та мистецьких чи архіварних скарбів, але це не оправдує величезних втрат, які Україна зазнала на культурному відтинку — втрат незаступимих та невідкличних.

Чи про це не думають відповідальні за культуру особи в Уряді України? Чи ніхто не жаліє, що такі скарби можна тепер в Україні дослівно підняти на дорозі?

Михайло Шпонтак

МЕТА НАТО — НЕЗМІННА

Перший етап щодо поширення Північно-атлантійського оборонного союзу на схід, після кількарічної дискусії державних мужів, політичних експертів, журналістів тощо, закінчився запрошенням в членство Союзу Чеської республіки, Польщі та Мадярщини. На вершинній зустрічі НАТО в Мадриді 9-го липня 1997 року в досить гучній і гостинній атмосфері підписано також окрему угоду, Хартію про особливе партнерство між Україною і західнім оборонним альянсом. По розвалі совєтсько-російської імперії можна спитати, кому потрібний НАТО і нащо його поширяти — в обороні перед ким?

Доцільність НАТО

Закінчення сербсько-хорватсько-мусулманської чотирилітньої війни силами НАТО — це один яскравий приклад, чому структура для миру, НАТО, потрібна на довший період часу в центрально-східній Европі. Вілліям Сафаєр („Ню Йорк Таймс" з 10-го липня) словами одного анонімного німецького лідера вказує на друге джерело небезпеки в Европі: „Для багатьох европейців поширення НАТО і американська роля є скеровані на страх перед німцями. Я не хочу, щоб люди нас боялись. Тому я хочу американців і поширення НАТО". Цікаво, чи знайдеться росіянин, котрий відверто признав би, що теперішня Росія є така сама аґресивна, як був і розвалений СССР. Правду не сховати — відновлені незалежні держави центрально-східньої Европи спішать в НАТО із страху перед напасницькою Москвою. А російська телестанція „Время" донесла, що ні президент Єльцин, ані прем'єр Чорномирдін не беруть участи на вершинній зустрічі НАТО, бо це, мовляв, починається Дон Кіхот в Мадриді і це не їхній „празник".

Нова фаза поширення НАТО — це справа фінансування та зміни в угодах

сти на вершинній зустрічі НАТО, бо це, мовляв, починається Дон Кіхот в Мадриді і це не їхній „празник".

Нова фаза поширення НАТО — це справа фінансування та зміни в угодах

альянсу, що мають бути ратифіковані в Сенаті ЗСА та в парляментах інших членів оборонного Союзу. Бюджетове бюро Конґресу ЗСА передбачає, що кошти поширення НАТО винесуть приблизно 125 блн. дол. протягом десяти років, з якої суми Америка має покрити 19 блн. дол. Це поважна сума для всіх членів альянсу, а Франція відмовилась від всякої фінансової підтримки, бо її кандидатів, Румунію і Словенію, в членство союзу не прийняли — відклали на пізніше. Прем'єр-міністер Великобританії Тоні Блейр, підтримуючи пропозицію Президента Билла Клінтона обмежитись тим разом до трьох нових членів, наголосив, що НАТО — це мілітарна структура, а не політичний клюб.

Угода України з НАТО створює ряд механізмів для постійних контактів контраґентів, виміни військових місій, заснування бюра НАТО в Києві, щомісяця відбуватимуться ділові зустрічі на рівні амбасадорів. Комісія НАТО-Україна матиме засідання два рази в році і служитиме як структура консультацій під час реґіональних криз. Президент Леонід Кучма ствердив, що „Україна і Росія тепер співпрацюють з НАТО, і цей історичний документ є переконливою підставою, що на европейському континенті формується нова архітектура безпеки, основана на відвертості і партнерстві". А коментатор російської телестанції „Время" ствердив, що Україна зробила черговий крок інтеґрації зі Заходом.

Кореспондент „Ню Йорк Таймсу" (з 9-го липня), Р. В. Аппле мол. інформує, що державний секретар Меделин Олбрайт запевнила у зв'язку з неприйняттям до НАТО Румунії і Словенії, що „жодна з европейських демократій не буде виключена з причин її розташування на мапі". Автор обмірковує, що це включає не тільки Румунію і Словенію, але також і країни Балтики та Україну, всі згадувані і генеральним секретарем НАТО Гавіє Соляною. Закордонний кореспондент пригадує, що німецький канцлер Гельмут Коль є проти такого апетиту НАТО, і німця в цій справі підтримує французький президент Жак Шірак. Виглядає, що Німеччина та Франція щось „винні" Москві.

Безпека України

Після закінчення вершинної зустрічі НАТО, Президент Билл Клінтон виступив на пресовій конференції, на якій було пору-

Безпека України

Після закінчення вершинної зустрічі НАТО, Президент Билл Клінтон виступив на пресовій конференції, на якій було пору-

шено два питання в справі України — згідно з повідомленням телевізійної програми Сі-Ен-Ен та „Ню Йорк Таймсу" (з 10-го липня). Перше питання: оскільки Москва протестує проти вишколових маневрів військово-морських сил України, ЗСА та інших країн, під назвою „Морський Бріз-97", якою буде реакція і чи угода між Україною і НАТО надає якісь ґарантії безпеки?

Президент Б. Клінтон відповідає: „Я вважаю, що угода піднесе безпеку України, так само як я вірю, що і російська угода з НАТО піднесе безпеку Росії, піднесе вагомість НАТО, тому що це зобов'язує нас скоріше до співпраці, ніж до конфлікту. Щодо Чорноморської фльоти, то пригадаймо, що Україна і Росія нещодавно вирішили полагодити їхні розходження, що є величезним позитивним явищем, з нашої точки зору. ... А що ми будемо робити в справі нашого спільного навчання „Бріз-97", буде залежати від обставин. Я не передбачаю нічого такого, що спричинило б зміну моєї позиції".

Питання:

— Пане Президенте, Ви зустрічались сьогодні з українським Президентом Леонідом Кучмою. Що Ви йому казали, особливо щодо стану економічних реформ в Україні?

ВІдповідь:

— Поперше, я поґратулював Президентові Л. Кучмі в справі угоди між Україною і НАТО, як також в справі угоди ЗСА і НАТО. Подруге, я потвердив знову наше рішення, яке було стверджене в Денвері, щоб допомогти Україні в закритті Чорнобиля і розвитку альтернативи джерел енерґоносів. Потретє, я наполягав, щоб Президент продовжував підтримувати економічні реформи. Ця справа — найважливіша, бо коли країна переходить від комуністичної економіки до господарювання вільного ринку, майже завжди настає період, під час якого ситуація стає важкою для населення. Тому виборці можуть відкинути економічних реформаторів. Це є важка справа. Але економіка здатна розвиватися, і це не повинно забрати багато часу. І я сказав Президентові Кучмі, що якби він міг знайти спосіб підтримати реформи і здійснити ще їх цього ро-

є важка справа. Але економіка здатна розвиватися, і це не повинно забрати багато часу. І я сказав Президентові Кучмі, що якби він міг знайти спосіб підтримати реформи і здійснити ще їх цього ро-

ку, я б зробив все можливе, щоб Світовий банк, Міжнародний валютний фонд і Европейський банк реконструкції і розвитку підтримали Україну заради розв'язання проблем народу України, прискорення дня, коли економіка країни стане на ноги.

Слова і діла

Гарні слова Президента Билла Клінтона, але ж як в дійсності? Згідно з пресовими інформаціями, нещодавно Вашінґтон припинив технічну допомогу Україні, заморозив приблизно 1 блн. дол. — виторг за імпорт української сталі, текстильної продукції тощо, ніби з причин „домпінґу". А що гірше, Президент Б. Клінтон іменував русофіла, професора Гарварду Стівена Сестановіча амбасадором ЗСА для новопосталих, після розпаду СССР, держав. Відомі політологи Еванс і Новак („Ню Йорк Пост" з 3-го липня) не можуть вийти з дива, як Президент ЗСА міг призначити противника поширення НАТО на такий важливий пост. Автори твердять, що гарвардець зформував власну „доктрину Сестано-іча", спрямовану проти поширення НАТО. Сестановіч пропонує, щоб ЗСА сприяли „російській сфері впливу", з підкоренням таких колишніх „совєтських стейтів", як Грузія, Україна та Азербайджан, хоч не під цілковиту імперську контролю, а щось подібне до Фінляндії, яка була „часткою сфери Совєтського Союзу". „Доктрина Сестановіча" у випадку її практичного втілення поширила б сферу впливів Росії від Польщі до кордонів Ірану.

Хоч С. Сестановіча ще не затверджено Сенатом ЗСА на пост амбасадора для новопосталих держав, його „доктрина", виглядає, вже діє. Радіо „Україна" (14-го липня) подало, що під час перебування американського адмірала Роберта Крамека в Києві було узгіднено питання щодо спільних маневрів українських, російських і грузинських побережних сил Чорного моря під наглядом старшин ЗСА. Хто порадив таке „добросусідське" навчання і проти якої небезпеки? А як подає „Ню Йорк Тамс" (з 14-го липня), державний секретар Маделин Олбрайт на наполегливі запитання литовських студентів у Вільнюсі, чому не прийнято країни Балтики до НАТО, відповіла, що „членство в НАТО не є

(з 14-го липня), державний секретар Маделин Олбрайт на наполегливі запитання литовських студентів у Вільнюсі, чому не прийнято країни Балтики до НАТО, відповіла, що „членство в НАТО не є

вроджене право", що ніби „балтійські мілітарні структури є ще в зародку й непридатні для збройних сил НАТО". Чи це не приклади підтримки Вашінґтоном „доктрини Сестановіча"? Бачимо виразно, що русоцентристична течія в Адміністрації Б. Клінтона перемагає.

Виглядає, що вступ до НАТО східньоевропейських держав заборонений, але ж оборонному союзові заповідають довгий вік. Росія залишається суперником західнього альянсу на довший період часу. І скорше чи пізніше, двері в НАТО, що обороняє демократію, добросусідські стосунки і мирний розвиток, будуть відкриті для всіх европейських демократій.

АЛЬМАНАХ УНС'98

Редакція „Свободи" приймає матеріяли до Альманаху УНСоюзу на 1998 рік, в якому припадають такі роковини, як 200-ліття появи „Енеїди" Івана Котляревського, 80-ліття проголошення Четвертого Універсалу в Києві, 150-річчя заснування Головної Руської Ради та інші. Статті на ці та інші теми редакція прийматиме до розгляду до 15-го вересня ц. р. — **Ред.**

ЗДОРОВ'Я — ВСЬОМУ ГОЛОВА
Д-р Юліян Мовчан

Медичні новини

Зловживання антибіотиками

Якщо йдеться про медичну охорону здоров'я населення не тільки України, але і всього світу, то без жодного перебільшення треба сказати, що чи не найбільшим досягненням, яке було здобуто вже в минаючому XX столітті, було винайдення антибіотиків, тобто ліків, які вбивають мікроби, що спричинюють смерть організму. Хоч точних статистичних даних, мабуть, ніхто не знає і не буде знати, але можна тільки уявити, скільки людей загинуло від різних інфекційних недуг в минулому столітті, і скільки їх загинуло від тих самих недуг у нашому столітті? Напевно була б велика різниця. І саме в значній мірі завдяки антибіотикам пересічний вік людей тепер значно довший, ніж він був у минулому.

Але, як кажуть, все можна вживати, одначе також треба знати міру. Так само і щодо антибіотиків. Все більше і більше подається конкретних фактів, коли людина хоч і зажила потрібну кількість антибіотиків, проте й далі хворіє, тобто, приписані ліки її вже не так допомагають, як раніше. В чому справа?

На цю тему заходами фахівців Медичної школи Бостонського університету в пресі опубліковано інтерв'ю з 400 батьками дітей. Виявилося, що аж 85 відсотків з них забагато або й зовсім непотрібно заживають антибіотики. Почало трохи з носа капати — дають антибіотики, хтось почав трохи покашлювати — антибіотик, почала боліти голова — антибіотик і т. д. Ну, а загально відомо, що чим довше і більше людина (і не тільки людина) заживає якийсь лік проти інфекційної недуги, тим бі-

тики, хтось почав трохи покашлювати — антибіотик, почала боліти голова — антибіотик і т. д. Ну, а загально відомо, що чим довше і більше людина (і не тільки людина) заживає якийсь лік проти інфекційної недуги, тим бі-

льше в тієї інфекції виробляється відпорність (імунітет) проти того чи іншого ліку.

Який вихід? Що робити? Вихід дуже простий — заживати стільки і так довго того чи іншого ліку, скільки припише лікар. Якщо лікар побачить, що припинений лік не допомагає, він напевно порадить такому пацієнтові звернутися до лябораторії, зробити тест, з якого буде видно, який лік може вилікувати недугу, а який ні, незалежно від того, як багато і довго його можна заживати.

Профілактика діябету

Кожен знає, що діябет або цукриця — це така недуга, коли в крові нагромаджується багато цукру. Але, мабуть, далеко не всі знають, що треба робити, щоб запобігти такій недузі.

На цю тему поміщено цінну статтю у львівській газеті „Народне Здоров'я" в числі за квітень ц. р., автором якої є доктор медичних наук О. Сергієнко. У цій статті під заголовком „Профілактика цукрового діябету" автор подає такі поради, виконання яких не допустить до захворювання на цукровий діябет:

Не переїдатися і дотримуватися нормальної ваги тіла. Це діє позитивно на вуглеводний обмін та артеріяльний тиск крови. Обмежити споживання легкозасвоюваних вуглеводів, зокрема цукру, цукерків, солодких тістечок. Вуглеводи, які легко засвоюються, можна замінити садовими або лісовими ягодами. Раціональна дієта. Давайте перевагу молочним і рослинним продуктам, овочам та ярині, багатим на вітаміни. Збільшіть кількість білків у вашій їжі. Зменшіть вживання соли до 5 грамів на день.

Підвищення фізичної активности, оскільки надходження глюкози (цукру) в м'язеву клітину при фізичному навантаженні підвищує вживання глюкози. Звичайно, при цьому треба брати до уваги вік та серцево-судинні захворювання. Корисно багато ходити, плавати.

Має значення також спадкова схильність до діябету. Найбільший риск захворіти — 60 відсотків — у тих, яких мати та батько хворі на діябет. На щастя, спадкова схильність не є фатальною, оскільки вона проявляється лише під впливом провокуючих факторів, до яких відносяться інфекційні та вірусові захворювання, психічне та фі-

тько хворі на діябет. На щастя, спадкова схильність не є фатальною, оскільки вона проявляється лише під впливом провокуючих факторів, до яких відносяться інфекційні та вірусові захворювання, психічне та фі-

зичне перевантаження, як також побільшення ваги.

Аспірина

Отже, наша славна аспірина, яка виявилася добрим ліком не тільки проти ревматичних болів та в запобіганні сціпу крови в серцевих судинах (лише одна таблетка на день), є доброю також у запобіганні (профілактиці) рака прямої кишки. Про це довідуємося з журналу „Лікарський Вісник" в числі 138 за минулий рік. Не зважаючи на те, що механізм дії аспірини в цій ділянці організму покищо невідомий, хворі вже тепер чекають на поради. Але перед тим,

(Закінчення на стор. 3)

Петро Часто

„МИ НЕ ЗНАЛИ..."

II

„Німецький соціял-демократизм, прищеплений на російський ґрунт працями Плеханова, Струве, Туган-Барановського й інших. здобув собі багато прихильників молоді. На цю доктрину ловиться в значній часті гарячіша українська молодь, хоч соціял-демократизм стає ворожо, як проти усяких об'явів суспільної самодіяльности та децентралізації, так само і проти національного українського руху, і з того погляду являється для українства далеко гіршим ворогом, ніж російське самодержавіє і російська цензура. Бо коли самодержавний тиск є тиском фізичної сили, так сказати, в'яже руки, то соціял-демократизм краде душі, напоює їх пустими і фальшивими доктринами і відвертає їх від праці на рідному ґрунті", — пише Франко 1899 року, через пару літ після смерти Драгоманова. І ці висновки годі навіть вважати Франковим вивільненням з-під особистого впливу Драгоманова. Соціялізм ставав тоді загальноевропейським „привидом", густо забарвлюючи всі ідейні пошуки того часу, а Франко, нема сумніву, належав саме до „гарячішої української молоді", щиро відкритої до нових вітрів. Якщо й є підстави говорити про вплив Драгоманова на нього, то справа тут найменше в соціялізмі. То було взаємне притягання двох непересічних характерів, що не могли обминути один одного. З точки зору, як тепер психологи висловлюються, „тонких душевних структур", вплив людини на людину не зводиться до світогляду, взаємини нерідко будуються у позитивній площині моральних координат, тим часом світогляди можуть ніколи не збігатися. Драгоманов, якщо мати на увазі цю істину, також був не тільки соціялістом та федералістом, але передусім — складною, багатозначною особистістю, вельми, часто надмірно, ексцентричною і свавільно-еґоїстичною. Франко не тільки бачив це і розумів, але й засвідчив: „Мені видається, що Драгоманов, певне, сам того не знаючи і не відчуваючи, робив собі з мене жорстоку гру, мучив, відпихав і знову притягав мене, зовсім безцільно, бо ж ані для загальної справи, ані для мене самого це не принесло ніякої користи...".

Можливо, саме з тих „тонких структур" і виростає відповідний світогляд. Внутрішня організація двох осіб великого формату була абсолютно різною: до самої смерти Франко залишився пуританином, чистим від лукавства і фальшу, його душа „була від народження християнкою", тому він, знаючи всі світові зваби, легко переступав їх. У випадку ж Драгоманова можна тільки здогадуватися про темний неспокій та муку його душі, яка брала неґативну, ретроґрадну енерґетику з нібито проґресивної соціялістичної утопії, уперто-злісно не бажаючи застосувати до неї народно-християнські критерії, що завжди лежали на самій поверхні — тільки простягни руку. Для Франка проґрес означав не якусь сторонню „правду" для народу, тільки правду самого народу: „Синтезою усіх ідеальних змагань , будовою, до якої повинні йти всі цеглини, буде ідеал повного, нічим не зв'язаного і необмеженого (крім добровільних концесій, яких вимагають добровільні стосунки з сусідами) життя і розвою націй. Все, що йде поза рамами нації, се або фарисейство людей, що інтернаціональними ідеалами раді би покрити свої змагання до панування одної нації над другою, або хворобливий сантименталізм фантастів, що раді би широкими 'вселюдськими' фразами прикрити своє духове відчуження від рідної нації..." („Поза межами можливого", 1900).

І коли українські академіки Микола Жулинський та Борис Олійник впевняють, нібито „Франко був соціялістом" і жалкують з того приводу, що „дуже погано, що ми не знали його робіт", то ось же — знайте! На шостому році незалежности України вже найвищий час прочитати і зацитовану вище працю, і „Україна ірредента", „Соціялізм і соціял-демократизм", „Народники і марксисти", „Що таке поступ?", „До історії соціялістичого руху" та інші статті, в яких Франко вичерпно обґрунтовує хибність соціялістичних теорій і потенційну згубність соціялістичної практики. І це не просто споглядально-логічні висновки, а пророчі осяяння-остороги: „Люди жили б в такій залежності, під таким доглядом держави, про який тепер у найабсолютніших поліційних державах нема й мови. Народна держава сталась би величезною народною тюрмою". І, знаємо, так воно й сталося. Й після того всього, що за сім десятиліть пережили утюрмлені народи на одній шостій земної кулі, поновно загравати з соціялізмом, як це роблять, фальсифікуючи Франка, Жулинський з Олійником, означає ніщо інше, як готовість повернути Україну у „величезну народну тюрму".

На жаль, це щось небезпечніше, аніж приватна думка двох українських інтеліґентів, оскільки обидва — громадські, політичні, державні, літературні діячі, імена яких мають певну об'єктивну вагу в суспільстві й вона, ця вага, послужить недобру службу, схиляючи до їхнього світогляду некритичних людей.

Закінчення буде

Дев'ята зустріч „реґенсбуржців"

У днях 22-26-го червня ц.р. на Союзівці відбулася дев'ята зустріч „реґенсбуржців". Хоч усі зустрічі мають своєрідну „реґенсбурзьку" атмосферу — кожна відрізняється від попередньої якщо не метою, то формою або й „характером". Цьогорічна була інакша ще й тим, що вперше відбувалася у „будні дні" і протягнулася майже на чотири дні. Програма теж була „гнучка", а часом і спонтанна. В загальному було приблизно сто осіб, хоч не всі разом: дехто приїхав на день-два, а то й на кілька годин.

Більша частина учасників прибула вже пополудні або перед вечером у неділю. При реєстрації кожен отримав з реєстраційною „виказкою" гарно оформлену одноднівку та адресар (виготовив Василь Лучків), звинену в рурку копію шкіцу Реґенсбурґу (Оксана Теодорович) та копії багатьох пісень (Рома Мисько-Яхторович, Оксана Теодорович, Ляля Малюк-Савин та інші).

Слід згадати, що від останнього з'їзду в 1995 році зв'язки між колишніми реґенсбурзькими гімназистами зміцнилися через видання „для внутрішнього вжитку" бюлетеня „Аби ще раз!", який втішається великою прихильністю. Дотепер вийшло чотири числа, редагує Василь Лучків при допомозі Дмитра Боднарчука.

Вечеря пройшла в піднесеному настрої — так приємно було бачити дорогі й милі обличчя. І знову було кілька осіб, що приїхали вперше, або після довгої перерви. З радісним галасом вітали проф. Матвія Мелешка, який, не зважаючи на недавно перебуту важку операцію, прибув у доброму гуморі (хоч і з палицею) у супроводі невідлучної дружини Таїси, яка за роки зустрічей стала нашою товаришкою. Тепло й шанобливо привітано Володимиру Кавку. Не забуто й тих, які не змогли приїхати, а з болем згадано тих, які, здається, ще так недавно веселилися з нами, а вже у засвітах...

Ввечері „безпрограмно" розважалися на терасі понад басейном, де було приємно після денної надсподіваної спеки.

„Офіційне відкриття" припало на понеділок перед полуднем. З огляду на деякі „непередбачені обставини", відбулося воно в будинку „Київ". Відкрив з'їзд та привітав присутніх Богдан Маланяк — наш невтомний і завжди повний енергії і нових ідей верховода. Оксана Теодорович започаткувала програму.

Авторка цих рядків, привітавши ще раз присутніх, присвятила своє коротке слово всім, хто в таборових умовах своєю діяльністю впливав на наш духовий і фізичний розвиток. Зокрема зупинилася на постаті Євгена Маланюка — визначного поета, публіциста і мислителя — з нагоди 100-ліття його народження, бо й він „мав щастя" бути нашим професором. Накресливши сконденсовано його сильветку, доповідачка поділилася спостереженнями над пов'язанням його поезії з його життям. Для ілюстрації Люба Гурко-Боднар гарно відчитала вірш „Доба".

Цілком спонтанно вив'язалася дружня гутірка, коли Мирося Лазаркевич-Крук, а за нею ще кілька осіб забажали поділитися особистими спогадами про поета. Певної настроєвости додавав його великий портрет, який разом з мольбертом і китицею польових квітів з колосками привезла з Чикаго Оксана Теодорович.

В наступній точці Василь Лучків представив справу дальшого видавання бюлетеня, фінансовий стан та можливість додатку чи продовження книги „Реґенсбург", на що присутні прихильно відгукнулися.

Вшанування поета, якщо й не було пишним чи „врочистим", то випало гідно, а найголовніше — з душею і серцем...

Того ж дня відбулася святкова вечеря у великій залі „Веселки". Звеличив її своєю присутністю славний „реґенсбуржець", відомий скульптор Петро Капшученко з донею і зятем. Програму відкрив Богдан Маланяк і передав її ведення Любі Гурко-Боднар. Однією з перших точок було відзначення 50-ліття матури 1947 р. — Любиної кляси. Із 17-ти матурантів — п'ять „дівчат" були присутні на вечорі (а ще дехто був нагло перешкоджений). О. Теодорович вдекорувала „ювілятоk" гарними бутоньєрками з маленькою золотою „50"-ою, а присутні відспівали „Гавдеамус іґітур". Згадано теж 50-ліття Світового Джемборі у Франції та українського в Міттенвальді. В. Кавка привітала довшим словом маестра Капшученка, згадуючи його діяльність і заслуги в Реґенсбурзькій Оселі. В. Лучків привітав з успіхами „Реґенсбурзьку родину" та підкреслив нашу унікальність та „історичність". Вміло й гарно ведучи програму, Л. Гурко-Боднар проголосила прізвища з надісланих привітів, між ними — о. Юліяна Катрія, проф. Володимира Процика і Лесі Бризгун-Шанти. Закінчено програму відео-монтажем Б. Маланяка з епізодів відвідин Реґенсбургу, попередніх з'їздів та Богданової фантазії.

Богослуження у вівторок рано випало надзвичайно емоційно. Як тільки у Царських дверях появилася постать о. Шараневича — теж „реґенсбуржця" — ніби якась електрична хвиля торкнула присутніх, і коли отець тепло нас привітав, виголосив присвячену зустрічі проповідь та згадував у єктеніях, то зворушення стало просто „намацальним". А під час Панахиди то вже не одна непрохана сльозина набігала на очі. Тож не дивно, що учасники якось спонтанно оточили отця, який і сам був не менше зворушений. Фотографи користали з нагоди і все закінчилося спільною знимкою.

Того ж дня у бібліотеці влаштовано виставку мистецьких речей та „крамнички". Просто вбирали в себе очі прекрасні вишивки Тосі Маркусь-Мельничук, блюзки й одяг Лялі Малюк-Савин, скатерть Люби Кобзяр-Козак. Гарні, цікаві й помислові були численні експонати на продаж. Прибуток з них доповнив касу на дальші числа „Аби ще раз!".

Ввечері у великій залі була „годинка на весело", що розпочалася оригінальним і дотепним скечем авторства і постановки Теодорович. Кілька гуморесок і дотепів прочитали Ляля Марковська-Патерин і В. Кавка. Кілька пісень проспівала Мирося Лазаревич-Крук. Решту вечора заповнив спів давніх, переважно пластових, пісень. Коли під кінець вечора я глянула на роз'яснені, радісні обличчя — якось забулося, що це якесь „ліття", а ніби поматуральна чи якась інша вечірка в далекому Реґенсбурзі.

У середу — продовження виставки і „крамнички", короткі наради та льосування подарованої Анатолем Коломийцем картини. Пополудні спека „доходила до зеніту", то дехто шукав затінку в охолодженій кімнаті, а відчайдушні з приємністю користали з басейну. Ввечері — традиційна ватра.

Крім звичного „репертуару" заспівали кілька дивізійних пісень в честь Романа Андрушка, вперше прибулого на зустріч, щоб пригадав, як, повернувшись із Ріміні, співав нам. Після „Ніч вже йде" Богдан „офіційно" закрив зустріч, а неофіційно ще допізна сиділи в бібліотеці, бо, помимо втоми, не хотілося розходитись...

У четвер — нас багато менше, та й ті помалу роз'їжджаються... Зустріч була вдала і по-своєму цікава. Було більше часу поспілкуватись, а зокрема мати можливість спокійно посидіти в їдальні, а не постійно поспішати й з усім спізнюватись. Цікаво було почути розповідь Мирона Куропася про його подорожі і враження з України, інформації Оксани Бризгун-Соколик про діяльність СФУЖО, якого вона є головою, враження нашого гостя, д-ра Шохара з України, який до сліз був зворушений нашою зустріччю і нашою довголітньою дружбою. Досить шуму й руху наробив Богдан у кухні зі своїми помічниками з тертками, проте ввечері всім смакували його „перфектні картоплині пляцки"...

От і ще одна зустріч за нами, ще одна сторінка до історії нашої Реґенсбурзької родини...

Людмила Ярко-Почтар

Українська гімназія в Реґенсбурзькому таборі, оселя Ґанґофер. (10-го березня 1949 р.)

Учасники з'їзду після Богослуження 24-го червня 1997 року на Союзівці.

10-ліття Освітньої Фундації П. Яцика

Рівень розвитку науки і освіти народу — це мірило його багатства, сили і впливу в сучасному світі. Добробут кожної держави визначається сьогодні не так її природними ресурсами і збройною силою, як рівнем професійних кваліфікацій її громадян і стійкістю її фінансових установ. Приклади таких держав, як Сінгапур чи Гонг-Конг, які на маленькій території без майже жодних природних багатств збудували динамічні, багаті й висококультурні суспільства, та противагу великим за поверхнею і багатим за природними ресурсами країнами, де більшість населення живе у біді, яскраво свідчать про правдивість цієї тези.

На жаль, мало українських організацій зрозуміло, що лише конкретний вплив на науковий світ та плекання українських наукових і професійних кадрів може на тривалий час змінити на краще ситуацію України і українців у світі. Освітня Фундація Петра Яцика (заснована в 1986 році) займає особливе місце в українській громаді, бо вона вибрала за головну сферу своєї діяльности саме академічні кола найвищого світового рівня. Завдяки фундації у престижевих університетах в Північній Америці і Европі створено низку програм українських студій і наукових центрів, які займаються дослідною, навчальною і видавничою діяльністю, плекаючи нове покоління науковців-україністів, видаючи наукові видання про історію України, її культуру і місце української держави в ієрархії сучасного світу, організовуючи наукові конференції і навчальні програми про Україну для дипломатів і підприємців. Ця діяльність помітно впливає на формування світової думки про Україну. Ось лише кілька з прикладів такого впливу:

У 1991 році після заснування Лекторію Українських Студій ім. Петра Яцика в Лондонському університеті в Англії, університет зорганізував велику міжнародну конференцію „Україна і европейська безпека", яка мала чималий розголос у засобах масової інформації у Великій Британії і позитивно вплинула на ставлення европейських держав до вислідів українського референдуму в грудні 1991 року. Доказавши значення української держави для зміцнення европейської безпеки, ця конференція причинилася до офіційного визнання незалежности України.

Хоча Гарріманський інститут при Колюмбійському університеті в Ню Йорку десятиліттями мав славу одної з найкращих наукових установ по вивченню СССР, у своїх навчально-дослідницьких програмах він майже виключно зосереджувався на сфері російських студій. Після заснування Програми Українських Студій ім. Петра Яцика інститут не лише розпочав навчання української мови, історії і літератури, але й став одним з організаторів серії конференцій „Народи, нації, ідентичності: російсько-українські контакти", які викликали живий відгук у пресі. Присутній на конференції кореспондент газети Toronto Star Стрівен Ганделмен проголосив до мільйонів читачів цього часопису, що взаємини України з Росією — найважливіший чинник, який визначатиме питання миру в Европі, і ствердив, що стабільні зв'язки між тими державами можливі лише тоді, коли Росія змінить своє імперське ставлення до України. Згодом темі українсько-російських взаємин присвячено число престижевого журналу The Harriman Review, передаючи цю надзвичайно цінну інформацію науковцям і політикам в усьому світі.

Коли в 1996 році фундація розпочала кампанію номінації Президента Леоніда Кучми на Нобелівську премію миру за його працю для збереження світу від атомної катастрофи, номінаційного листа від Фундації підписали сім визначних науковців з університетів ЗСА, Канади, Европи і Японії. Згодом, завдяки зв'язкам фундації, багато інших науковців і політиків підтримали номінацію Президента Кучми. Фундація Петра Яцика — єдина українська установа, яка має потрібні інфраструктуру і міжнародні контакти, щоб успішно здійснити таку кампанію.

Головна мета фундації — творити постійні університетські програми, що складають міжнародну сітку українських наукових центрів, яка поширюється, набираючи щораз більшого світового значення. В перших роках діяльности фундація причинилася до створення українознавчих програм в університетах Лондону і Північного Лондону (Англія), Колюмбії (Ню Йорк), Алберти (Едмонтон), Гарварду (Кеймбридж, МА) і Торонто. В 1989 році, з метою видати фундаментальну історію України в англійській мові, яка представляла б український народ перед світом, фундація створила Центр Досліджень Історії України ім. Петра Яцика при Канадському Інституті Українських студій в Едмонтоні, який працює над англомовним виданням „Історії України-Руси" Грушевського. Після закінчення цього проєкту фундація організовуватиме процес доповнення групою визначних істориків фундаментального опису української історії до сьогоднішнього дня, щоб створити наукову основу нової концепції місця України в історії світу. Фундація уже тепер спонзорує підготовку праці для цього великого завдання, яку виконує Інститут історичних досліджень при Львівському Університеті.

Фундація Петра Яцика підтримує українську науку в різних ділянках, завжди намагаючись найефективніше підтримати працю, яка приносить конкретні корисні наслідки і має широкий відгук за межами української громади. Петро Яцик був одним з головних фундаторів „Енциклопедії українознавства" і відіграв велику ролю в процесі створення Українського Дослідчого Інституту в Гарварді — першого визнаного світом центру українських студій на Заході. Аби створити джерельну базу для програм українських студій, фундація допомогла встановити бібліотечні інформативні центри і архівні фонди, такі як Інформаційний Центр по Східній і Центральній Европі і Куток Мікрофільмів Українських Часописів в бібліотеці Робартс Торонтського університету та Вічний Фонд Українських Видань, що дозволяє цій бібліотеці стало закуповувати нові книжки та часописи, які стосуються України. Фундація фінансує участь українських лікарів у міжнародних дослідах раку і підтримує видання психіятричної літератури в Україні. До 1993 року фундація провадила багатогранну програму фінансової допомоги студентам і науковцям, видаючи стипендії і дослідницькі гонорари, оплачуючи кошти тестів TOEFL, GRE і GMAT в Україні та розповсюджуючи інформацію про фінансову допомогу, доступну українським студентам і науковцям.

Це лише найголовніші досягнення фундації на протязі перших років її діяльности, під час яких вона здобула собі дуже добру славу в наукових колах і в українській громаді за сумлінну працю, ефективне і чесне вживання грошей і далекосяжність своєї програми розвитку української науки. Дотепер фундація майже виключно покладалася на прибутки свого капіталу. Однак зріст її авторитету в наукових колах надзвичайно розширив поле можливостей для праці на міжнародній арені. Тому фундація запрошує усіх, що хотіли б конструктивно працювати для добра українського народу, до співпраці, яка увіковічнить імена жертводавців.

На відміну від багатьох організацій, які збирають гроші на короткочасні цілі, що приносять незначну користь і не залишають за собою слідів, Освітня Фундація Петра Яцика доказала на ділі, що вона досягає визначних успіхів і працює з перспективою на майбутнє. За 10 років діяльности всі розпочаті фундацією проєкти продовжують успішно працювати і їхнє значення постійно зростає. За наступних 100 років їх буде значно більше і вони будуть у десять, а то й більше, разів важливішими і видомішими, ніж тепер. Діяльність таких програм назавжди збереже в пам'яті українців і неукраїнців імена їхніх засновників.

Всі зацікавлені підвищити науковий і культурний рівень українців у світі і при цьому увіковічнити своє ім'я мають тепер нагоду створити Вічний Іменний Фонд в Освітній Фундації Петра Яцика. Приходи від цього фонду, який носитиме ім'я жертводавця, щорічно передаватимуться від його імені на визначену ним ціль. Ви могли б заснувати наукові програми вашого імені або спонзорувати важливі книжкові видання. Ви могли б створити нагороду, яка носила б ваше ім'я, для визначних науковців, письменників чи політиків, або стипендійний фонд для студентів. Ви могли б очолити міжнародні проєкти, які можливі тільки з огляду на особливий статус фундації і її широкі міжнародні зв'язки. Наприклад, ви могли б стати спонзором кампанії номінації українських письменників на Нобелівську премію або фінансувати діяльність високого рівня міждержавних установ. Можливості праці практично необмежені.

Фундація заохочує також всіх, які хотіли б підтримати українську науку меншими датками, складати пожертви на Загальний Фонд Фундації, тобто на підтримку наших основних наукових програм. Фундація видає всім жертводавцям посвідки для прибуткового податку, точно звітує про свою діяльність і друкує в пресі прізвища жертводавців. За точною інформацією просимо звертатися на адресу: Petro Jacyk Educational Foundation, 1260 Eglinton Avenue East, Mississauga, Ontario, Canada L4W 1K8; tel.:(905) 238-0467, Fax: (905) 625-8445.

Н. Н

Медичні...

(Закінчення зі стор. 2)

як розпочати заживати аспірину, треба порадитися з лікарем, бо можуть бути протипоказання, тобто, людина з певних причин, про які можна довідатися від лікаря, не може або не повинна заживати аспірини або заживати її лише в таких дозах, в яких припише лікар.

У СОРОКОВИЙ ДЕНЬ СМЕРТИ нашої найдорожчої МАМИ

СВ. П.

МАРІЇ ФІРЧУК

поминальна

СЛУЖБА БОЖА

буде відправлена

в церкві Чесного Хреста в Асторії, Н.Й. в понеділок, 4-го серпня о год. 8:30 ранку

Про молитви за спокій душі просять:
доньки — ЛЮБА ФІРЧУК
— ЛІДА з чоловіком БОГДАНОМ ГАЙДУЧКОМ

З великим смутком повідомляємо родину і знайомих, що 23-го липня 1997 р. відійшла у вічність наша найдорожча МАМА, БАБЦЯ, ПРАБАБЦЯ, СЕСТРА і ТЕТА

бл. п.

ОЛЬГА ДЗЮБІНА

з дому ЧОБОТАР

нар. 17-го березня 1904 р. в Станиславові.

ПОХОРОН відбудеться в Ансоні, Конн. в суботу 26-го липня 1997 р. з церкви св. Петра і Павла на місцевий цвинтар.

Горем прибиті:
син — БОГДАН з родиною
доньки — ОРИСЯ МАНДИЧ з родиною
— ДОЗЯ БИСТРЯНИК з родиною
одинадцять внуків і п'ятнадцять правнуків
сестра — ГАЛЯ ШУПЛАТ
родини — ЗІНИЧ
— ЛЯШЕВИЧ
— ВЕЛИЧКО

Хор „Веснівка" виступив на міжнародному фестивалі

Під назвою „Фестиваль 500" канадська преса широко інформувла про святкування 500-річчя відкриття Ню Фавндленду.

Цього року від 23-го до 30-го червня проходив у столиці Ст. Джон'с міжнародний фестиваль хорового співу для відзначення мандрівних дослідів Джана Кабота, який 26-го червня 1497 року причалив до невідомих берегів Нової Землі. Сьогодні ця новознайдена земля — це наймолодша провінція Канади. Земля — з прекрасними океанськими затоками, фантастично чудовими горами.

Міжнародний фестиваль у Ст. Джон'с відкрила королева Єлисавета. Прибули найкращі хори з різних країн світу. З Канади виступило 14 хорів. Один із них — це українських хор „Веснівка" з Торонто. Хори, які брали участь у „Фестивалі 500", були запрошені на основі рішення жюрі, яке користувалося при виборі хорів їхніми надісланими касетами.

„Веснівка", крім окремого концерту з репертуаром народних пісень, брала участь у збірних хорових виступах, у хорових майстернях, співала дві українські католицькі Літургії у церкві св. Тереси і в місцевій катедрі. Святі Літургії відслужив о. Богдан Лукій з Торонто. „Веснівка" також була запрошена до спільного виступу всіх хорів для виконання композиції Карла Орфа „Карміна Бурана".

Тисячі гостей і учасників „Фестивалю 500" мали змогу слухати літургічний спів східнього обряду, а також концерт українських народних пісень.

Приємно підкреслити, що на цьому величавому міжнародному фестивалі прозвучала наша чарівна пісня, під керуванням Квітки Зорич-Кондрацької.

Н. Н.

Церковні...

(Закінчення зі стор. 1)

ськість і не торкається взаємин церковних ієрархів, повідомило українське телебачення. Відносини між головами конфесій залишаються холодними і тільки владними зусиллями вдалося звести їх разом. Духовні керівники підписували одночасно не один, а 15 ідентичних текстів.

Голови Церков пообіцяли своїм вірним не захоплювати храми, не звертатися до влади з метою здійснення незаконного тиску на інші релігійні громади, а головне — *не допускати висловлювань* в дусі ворожнечі й утримуватися від образливих заяв.

Однак відразу після підписання Патріярх УПЦ КП Філарет запропонував об'єднатися навколо його Церкви.

Адміністрація...

(Закінчення зі стор. 1)

слід провести повне щеплення дітей. Для цього органи охорони здоров'я мусять взяти під контролю всі дитячі заклади. Подруге, у висліді аналізи інформацій у стейтових комп'ютерних центрах буде запевнено вакцинами всіх дітей, які потребують особливого догляду. Щеплення переважно здійснюватиметься за місцем проживання дитини.

Інавґурація в УВУ

Мюнхен, Німеччина (УВУ-ЗС). — В неділю, 13-го липня ц.р. в Українському Вільному Університеті в Мюнхені відбулася святочна інавґурація літнього семестру, на яку зібралися студенти, професори і запрошені гості. Як і попередніми роками, на студії літнього семестру УВУ прибуло 70 студентів з України і діяспори, перебування яких у Мюнхені уможливлене пожертвами української діяспори.

У своєму інавґураційному слові ректор Мирослав Лабунька привітав ряд визначних готей, серед яких були Апостольський адміністратор і Єпископ Михайло Гринчишин, консул України Василь Поліщук, три сучасні депутати Верховної Ради України, колишній депутат і головний редактор газети „Вечірній Київ" В. Карпенко, представники громадських українських та німецьких організацій і багато інших. Ректор підкреслив, що за 76 років свого існування Український Вільний Університет постійно посвячував себе пошукам правди і цим принципам він залишився вірний до сьогодні. Свої знання і пізнання він хоче передати Україні та зацікавленим на Заході. Він також подякував баварському державному правлінню, урядові Німецької Федеративної Республіки, Церквам, Фундації УВУ в Ню Йорку та іншим меценатам, які розуміли значення УВУ і десятиліттями підтримували його. Він підкреслив особливу функцію помосту між Україною і Заходом, яку УВУ міг би виконувати і в майбутньому.

Після короткого накреслення історичної минувщини УВУ проректором Зиновієм Соколюком, інавґураційну промову під назвою „Гайнріх Гайне й Україна" виголосив декан філософічного факультету Леонід Рудницький. Він назвав ряд перекладів Гайне, які в багатьох випадках перейшли в український народний фолкльор.

Крім обидвох деканів Л. Рудницького та А. Камінського, з привітом і добрими побажаннями виступили Єпископ М. Гринчишин, діловод Товариства приятелів УВУ д-р Микола Шафовал та консул В. Поліщук; привіт голови Фундації УВУ проф. Петра Ґоя відчитав декан Л. Рудницький.

Приємною несподіванкою було те, що консул В. Поліщук разом з депутатом Володимиром Шевченком вручили ректорові М. Лабунці медалю „Відмінник освіти України", якою його нагородив міністер освіти України Михайло Згуровський; присутні спонтанно відспівали ректорові многоліттвіє.

Традиційним відспіванням „Gaudeamus igitur" закінчено офіційну частину інавґурації.

ПОДІЇ

ЗУСТРІЧ УЧНІВ ГІМНАЗІЇ В ТАБОРІ „ОРЛИК"

Союзівка. — Тут від 4-го до 6-го жовтня 1997 року відбудеться зустріч колишніх учнів української гімназії в таборі „Орлик" в Берхтесґадені з нагоди першої матури. Детальна програма поміщена у „Свободі", ч. 139 з 23-го липня ц. р. У справі замовлення кімнат слід телефонувати на Союзівку (914) 626-5641.

Справжня допомога Україні

У п'ятому числі журналу Школи бизнесового управління Вейнського стейтового університету з весни 1997 року вміщено цікаву статтю пера Роз Естіоко про те, що впродовж останніх шістьох років Вейнський стейтовий університет, а зокрема його Школа бизнесового управління, гостювали в себе понад 160 студентів і викладачів з Львівського Інституту Менаджменту, Державного Університету Львівська Політехніка та з Львівського Університету ім. Івана Франка. У згаданій статті авторка також правильно підкреслює вагомість координатора Міжнародних програм відділу професійного розвитку бизнесової школи та викладача в департаменті німецьких і славістичних студій Вейнського університету Віри Андрушків.

В. Андрушків

Щоб відповідно наголосити впливи В. Андрушків на цілість цієї програми та студентів, які приїжджають з України, Р. Естіоко обширно розказує у своїй статті про координаторку та про те, що спонукало її займатися цією справою. Найперше вона зазначує, що не зважаючи на те, що з України В. Андрушків виїхала дитиною та виростала і формувала свої дитячі та юнацькі роки в Америці, вона залишилась послідовником плекання мови, літератури та культури України. Тому нічого дивного на її думку, немає в тому, що коли Україна стала незалежною державою В. Андрушків з питомою їй енерґійністю взялась до праці, щоб допомогти країні свого походження. Порушуючи колеса бюрократизму всяких установ і організацій, вона організує обмін студентів та професорів і займається координуванням їхнього перебування у Вейнському університеті. Крім того вона організує стипендії для українських студентів, які здобували магістерські наукові ступені з (БМА) адміністрації бизнесового менаджменту.

Свої успіхи у допомозі студентам з України В. Андрушків найперше приписує своїм батькам, які зуміли передати їй любов до народу, з котрого вийшла, вирозумінні та підтримці своїх рідних мужа Богдана і дочок Христини та Оксани. Не забуває вона і дітройтської місцевої української громади, котра завжди радо допомагає у її починах, і двом її співробітникам Ігореві Козакові та Реєві Сепелл. Самозрозумілим є, що найперше вона вдячна керівництву Школи бизнесового управління Вейнського університету за охоту допомогти молодій українській державі стати на ноги.

Всі ці зусилля, як стверджує В. Андрушків не пішли на марно, бо молоді українці повертаючись в Україну переводять в практику засвоєні знання. І хоч Україна сьогодні є позаду зі своїми економічними реформами, то все ж таки вона має вже добрі початки у відповідальних молодих людях, які є знавцями свого діла. Крім того, на думку В. Андрушків ці молоді люди, перебуваючи на навчанні тут, починають чим раз більше втрачати почуття меншевартости та братися серйозно до справи власними силами.

ВСІ УКРАЇНСЬКІ ДІТИ ДО УКРАЇНСЬКИХ ШКІЛ!

ВІДІЙШЛИ ВІД НАС

ҐЕНОВЕФА ВАНДАСЕВИЧ член УНС Відд. 452-го в Ест Чикаґо, ІН померла 28-го лютого 1997 року на 66-му році життя. Нар. 23-го березня 1930 року в Чикаґо. Залишила у смутку мужа Честера, дві дочки Діяну (Дан) Банас і Керол (Браян) Бойл, двох синів Рона з дружиною Пем і Алан з дружиною Норін та 9-ро внуків. Похорон відбувся 4-го березня 1997 року на цвинтарі Святого Хреста в Капумет Сіті, Ілл.

Вічна Їй Пам'ять!

Наталія Шуя, секр.

ІВАН ГЕРЕЦ член УНС Відд. 484-го Т-ва ім. Тараса Шевченка в Ютиці, Н.Й. помер 26-го березня 1997 року на 34-му році життя. Нар. 1962 року в Ютиці, Н.Й. Членом УНС став 1969 року. Залишив у смутку Батьків Александра і Павлину, сестер, шваґрів, тіток і вуйків, кузинів, племінників і племінниць. Похорон відбувся 1-го квітня 1997 року на цвинтарі Форест Гилл в Ютиці, Н.Й.

Вічна Йому Пам'ять!

Секретар

АННА ЛИТВИН член УНС Відд. 161-го в Ембридж, Па. померла 26-го березня 1997 року на 86-му році життя. Нар. 3-го листопада 1910 року в Пітсбурґу, Па. Членом УНС стала 1945 року. Залишила трьох братів і сестру в Европі. Похорон відбувся 31-го березня 1997 р. на цвинтарі свв. Петра і Павла в Ембридж, Па.

Вічна Їй Пам'ять!

Секретар

ІВАН ДАВИД ВІЧЕНТО член УНС Відд. 385-го Т-ва „Запорозька Січ" в Міннеаполісі, Мінн. помер 6-го лютого 1997 року на 87-му році життя. Нар. 19-го серпня 1909 року в Медорі, Н.Д. Членом УНС став 1927 року. Залишив у смутку дружину Флоренс, сина Джералда і дочку Дженіс Віченто-Росс. Похорон відбувся 11-го лютого 1997 року на цвинтарі Кристал Лейк в Міннеаполісі, Мінн.

Вічна Йому Пам'ять!

Секретар

ОЛЬГА ВОЙТИНА член УНС Відд. 240-го Т-ва ім. пол. Евгена Коновальця в Пармі, Огайо померла 15-го березня 1997 року на 72-му році життя. Нар. 1925 року в Україні. Членом УНС стала 1977 року. Залишила у смутку брата о. Христофора ЧСВВ, брата Іллю з дружиною д-р Дарією з дому Дубас, сестру Наталію з мужем Степаном Апостолюком та родиною. Похорон відбувся 17-го березня 1997 року на цвинтарі свв. Петра і Павла в Пармі, Огайо.

Вічна Їй Пам'ять!

Богдан Семків, секр.

МАРІЯ РОМАНИК член УНС Відд. 374-го Т-ва „Запорозька Січ" в Милвилл, Н.Дж. померла 2-го березня 1997 року на 81-му році життя. Нар. 12-го грудня 1915 року в Джерзі Сіті, Н.Дж. Членом УНС стала 1959 року. Залишила у смутку сина Дениса. Похорон відбувся 6-го березня 1997 року на цвинтарі церкви свв. Петра і Павла в Милвилл, Н.Дж.

Вічна Їй Пам'ять!

Досія Найда, секр.

ІВАН КОЗОРІЗ член УНС Відд. 479-го у Філядельфії, Па. помер 3-го березня 1997 року на 84-му році життя. Нар. 1913 року в селі Старі Богородчани в Україні. Членом УНС став 1970 року. Залишив у смутку дружину Марію, дочку Ольгу Сімеонідіс з мужем Яні, внуків Олеся і Христину. Похорон відбувся 8-го березня 1997 року на цвинтарі святої Марії на Факс Чейсі у Філядельфії, Па.

Вічна Йому Пам'ять!

Ярослав Гречка, секр.

ADVERTISING RATES FOR SVOBODA

(Published daily except Sundays, Mondays and holidays.)

ALL ADVERTISEMENTS MUST BE RECEIVED BY NOON THREE DAYS BEFORE PUBLICATION.

OBITUARIES ACCEPTED BY TELEPHONE DAILY UNTIL 8:30 A.M.

All general advertising: 1 inch, single column ____ $12.00

Fraternal, personal and community advertising: 1 inch, single column ____ $7.50

Size	Dimensions	Price
1/4 Pg	20" X 2c	$450.00
1/4 Pg	10" X 4c	$450.00
1/4 Pg	8" X 5c	$450.00
1/4 Pg	5" X 8c	$450.00
1/8 Pg	20" X 1c	$230.00
1/8 Pg	10" X 2c	$230.00
1/8 Pg	5" X 4c	$230.00
1/8 Pg	4" X 5c	$230.00
1 Pg	20" X 8c	$1,800.00
1/2 Pg	20" X 4c	$900.00
1/2 Pg	10" X 8c	$900.00

ADVERTISING RATES FOR THE UKRAINIAN WEEKLY

(Published in English on Sundays)

ALL ADVERTISEMENTS MUST BE RECEIVED ONE WEEK PRIOR TO PUBLICATION: FRIDAY NOON.

All general advertising: 1 inch, single column ____ $12.00

Fraternal and community advertising: 1 inch, single column ____ $ 7.50

FOUR-PAGE CENTERFOLD PULLOUT ____ $2,900.00

Size	Dimensions	Price
1/4 Pg	7¼" X 2c	$165.00
1/4 Pg	14½" X 1c	$165.00
1/4 Pg	3⅝" X 4c	$165.00
1/8 Pg	7¼" X 1c	$85.00
1/8 Pg	3⅝" X 2c	$85.00
1/8 Pg	1 13/16" X 4c	$85.00
1/2 Pg	14½" X 2c	$310.00
1/2 Pg	7¼" X 4c	$310.00
1 Pg	14½" X 4c	$600.00

Quantity discounts:

1-9 ads	$12 per inch/Sc
10 or more ads	20% discount
24 or more ads	25% discount
52 ads	30% discount

NOTE:

1. A 50% deposit is to accompany the text of the advertisement.
2. All advertising correspondence should be directed to: Mrs. Maria Szeparowycz, Advertising Manager, 30 Montgomery St., Jersey City, N.J. 07302
3. Kindly make checks payable to Svoboda or The Ukrainian Weekly, as appropriate.